

[Dorte Bennedsen]

ge år. Det er helt andre instrumenter, som der ikke gøres så forfærdelig meget ud af i den foreliggende redegørelse, i hvert fald ikke, hvad nye initiativer angår.

Gert Petersen (SF):

Jeg siger tak for redegørelsen fra justitsministeren. Den beskriver utvivlsomt, hvad der er et meget stort og væsentligt og alvorligt problem. Men en række af de instrumenter, som justitsministeren foreslår til afhjælpning af problemet, kan vi ikke acceptere. Det gælder anonyme vidner, og det gælder en forøgelse af strafferammerne.

Hvorfor afviser vi det sidste? Hvorfor anser vi den medicin for at være virkningsløs? Se, jeg vil ikke tage udgangspunkt i hverken Observaundersøgelser eller forskerundersøgelser, men i noget så letfærdigt som en reportage i det sidste nummer af Advokatrådets tidsskrift Lov og Ret. Her oplyser kriminalinspektør Bennekou fra Tårnby politikreds, der omfatter 52.000 mennesker, at, og jeg citerer:

»Halvdelen af alle voldssager udspringer af eller i tilknytning til værtshusmiljøet. Resten finder sted i ungdomsmiljøer eller i private hjem.«

Og så fortsætter kriminalinspektør Bennekou, at spiritus eller andre rusgifte naturligvis spiller en stor rolle.

Det vil sige, at et meget stort antal voldshandlinger begås i hidsighed eller i ruståger af den ene eller den anden art. Det er naturligvis ingen trøst for offeret; på ingen måde. Men det betyder bare, at den afskrækkende virkning af en hvilken som helst straf, om det så var at få hovedet hugget af, bliver minimal. For hvis man går amok, det være sig i ædru eller beruset tilstand, spekulerer man ikke en døjt over følgerne.

Det er klart, at så er der nogle voldssager, som har en anden karakter. Man kan sige, at de snarere er en del af et generelt adfærdsmønster. Rockervolden kan nævnes som eksempel. Det gælder også andre, for hvem voldsudøvelse er blevet til en måde at hævde sit ego på. Så det er spørgsmålet, om skærpede fængselsstraffe, altså den skærpelse af strafferammerne, der er foreslået her, er løsningen på det problem. Disse skærpede fængselsstraffe synes ikke at virke dæmpende på kriminaliteten. Den samme kriminalinspektør Bennekou siger

i Lov og Ret, at i forhold til situationen for 10 år siden – ikke for 2-3 år siden, men for 10 år siden – dømmes der i dag hårdere i disse sager, men det har åbenbart ikke reduceret volden.

Hertil kommer så det, der for mig er det helt afgørende, og jeg synes, at det er ganske påfaldende, at Venstres, De Konservatives og Fremskridtspartiets ordførere ikke kommer ind på det: den meget høje tilbagefaldsprocent efter afsoning af straffene. Generelt er op mod 80 pct. gengangere. Det afslører da, at systemet, som det er nu, på det nærmeste er virkningsløst.

Hvorfor kommer man så med forslag om bare at udvide det eksisterende system, at indføre højere strafferammer? Man henviser til retsbevidstheden, den krænkede retsbevidsthed. Her er reportagen i Lov og Ret også interessant. Her siger en af de mest kendte forsvarsadvokater, Thomas Rørdam, at der ikke er noget belæg for, at domsmænd vil dømme strengere end juridiske dommere i disse sager. Og der er en dommer, byretsdommer Marianne Højgaard Petersen, som kender situationen indefra, der siger ligeud, at domsmændene hyppigt vil give mildere straffe i disse sager, især betingede, end de juridiske dommere vil. Så må man jo spørge, om ikke lægdommerne er tættere på begrebet retsbevidsthed, hvor uklart det end må være, end embedsmændene inklusive rigsadvokat, justitsminister, politimestre osv. er det.

Denne afvisning af justitsministerens forslag skal ikke forstås på den måde, at SF ikke vil være med til at gøre noget. Voldsproblemet er en realitet og en alvorlig realitet.

Allerførst nogle ord om voldsopførelse. Jeg finder dem egentlig stedmoderligt behandlet i ministerens redegørelse, og i virkeligheden er det, der hidtil er gjort, ikke særlig meget bevendt. Krisehjælpen til offeret bør være helt gratis, ikke noget med en 70 pct.s refusion, og politiet bør have pligt til straks at tilkalde krisehjælp i skikkelse af en psykolog, som efter samtale med offeret kan tage stilling til videre behandling. Vejledning og information må tilrettelægges mere professionelt end i dag, hvor det jo alene er politiet og måske skadestuen, der underretter offeret om dets rettigheder. Endelig er der erstatningssagerne. Deres behandling kan afbureaukratiseres, så det ikke tager så lang tid at få erstatning.